

navždycky

nofreeusernames

COLD
BOO

Navždycky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Olga Zbranek Biernátová
Navždycky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

navždycky

nofreenames

Text © Olga Zbranek Biernátová, 2020

Ilustrace © Tereza Basařová, 2020

Henry Cavill photo (s.151) © Cage Skidmore,

Wikimedia Commons, CC-BY-SA-2.0

Kitten (s.137) by Roxanne Desgagnés on Unsplash

Pug (s.222) by Matthew Henry on Unsplash

ISBN tištěné verze 978-80-7661-081-1

ISBN e-knihy 978-80-7661-134-4 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-135-1 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

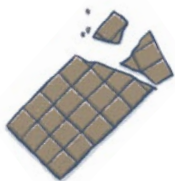
ISBN e-knihy 978-80-7661-101-6 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

„All you need is love.
Ale trocha čokolády ničemu neublíží.“

— Charles M. Schulz

*Jsi trapná!
Díky, karmo*

Travis

Mei?

Travis

Jsi tu?

Travis

Buď tu!

Travis

Meeeeei!

Travis

MEEEEEEEEI!!!

Mei

Jeez! Klídek

Mei

CAPS?

Mei

Jako fakt?! 🤔

Travis

Máš už hotový úkol na matiku?

Mei

Mám a odpověď zní ne

Travis

Vždyť nevíš, na co jsem se chtěl zeptat!

Mei

Jestli si můžeš něco opsat?

Travis

Jak dobře mě znáš! 😊

Travis

Takže můžu?

Mei

Ne

Travis

Pěkně prosím 🙏

Mei

Co za to?

Travis

OK, započněme vyjednávání

Travis

Koupím ti zítra oběd

Mei

Zapomeň 🙄

Travis

Budu tě celý týden oslovovat Královno vesmíru?

Mei

Ne, dál?

Travis

Půjčím ti svoji nejoblíbenější mikinu

Mei

Dáš!

Travis

Půjčím

Mei

A?

Travis

Na dnešní movie night se vzdávám práva veta

Mei

Platí! 🍷

Mei

Kterou otázku potřebuješ?

Travis

Všechny 😊

Mei

Mei

Příhod' k té movie night velikánskou čokoládu a posílám

Travis

To mě mohlo napadnout!

Travis

Travis

OK

Mei

Máš to v mailu

Mei

A koukat budeme na Největšího showmana

Travis

Muzikál?

Travis

To už mě rovnou můžeš vykastrovat!

Mei

Travis

Doufám, že máš ty příklady správně!

Travis

Jestli nedostanu áčko, tak jediný film s Jackmanem, na který jsem ochotný se dívat, je Wolverine

Jestli si myslí, že mu tu mikinu vrátím, tak celé ty roky, co se známe, asi nedával pozor – a to se známe opravdu dlouho, delší dobu se kamarádím snad jen se svojí mámou. Takže mikina je moje, a navíc strávím večer u svého oblíbeného

muzikálu. Už teď je mi úplně jasné, že si ho Travis zamiluje taky. Bude si samozřejmě hrát na tvrdáka a trochu reptat, ale dávám mu jednu dvě písničky, než sklapne, a během té další si už bude ťukat prsty do rytmu.

Jsem si celkem jistá, že ho znám líp než samu sebe. Nejen proto, že jsme nejlepší kámoši už od školky (jestli čekáte dojemnou historku o tom, jak naše přátelství na celý život vzniklo, tak se nedočkáte, plácali jsme spolu bábovičky na pisku, půjčovali si lopatičky a bylo to), ale taky proto, že je naprosto předvídatelný a dá se v něm číst jako v otevřené knize. Travis je jedno velké chodící klišé kluka s účesem *právě jsem vstal z postele a vypadám jako model z obálky časopisu*, který je vtipný, přehnaně přátelský, všeobecně oblíbený a svou až nechutnou dokonalost vyvažuje jen tím, že se otočí za čímkoli, co má na sobě sukni. Už v první třídě chodil se třemi holkami najednou, a dokonce se mu podařilo z toho vyjít jako vítěz, když to ty chudinky zjistily. Stálo ho to pár kradených kytek ze zahrádky paní Andersonové a té nejagresivnější musel ještě sehnat česacího poníka. Svůj magický šarm využívá dodnes a mně nezbyvá než se pokaždé divit, co všechno mu projde.

Sešla jsem dolů do kuchyně, kde si máma zrovna házela věci do kabelky a chystala se na odpolední do práce. Byla do toho tak zabraná, že si mého příchodu vůbec nevšimla, dokud jsem na ni nepromluvila.

„Večer přijde Travis a budeme koukat na film. Mám na tebe počkat a nachystat ti něco na zub?“ zeptala jsem se a podala jí kapesníky, které marně hledala pod stolem.

„Nemusíš, zlato, vezmu si něco v bistro.“

Skepticky jsem se na ni podívala, protože mi bylo jasné, že v tom shonu stejně zase zapomene a bude ráda, když za běhu sní banán, který jsem jí právě nenápadně schovala do tašky.

„Nezkoušej na mě tyhle vyčítavé pohledy, já jsem rodič!“

Chtěla jsem jí odseknout, ale máma je mistr v odvádění pozornosti a vytasila se s pořádnou podpásovkou.

„Takže už mu dneska konečně řekneš, že jsi do něj zamilovaná?“

„Cože?“ Zkusila jsem předstírat, že nevím, o čem mluví, ale neskočila mi na to.

Trpělivě počkala, až to vzdám, což popravdě netrvalo moc dlouho.

„Jak to víš? To je na mně tak moc poznat?“ vychrlila jsem ze sebe a pak přišlo zděšení. „Doufám, že jsi to ale nikomu neřekla!“

„Jen klid, nikomu jsem nic neprozradila a poznám to, protože jsem tvoje matka a nejsem slepá. Navíc se to už táhne jak dlouho... půl roku?“

Ve skutečnosti to byla mnohem delší doba. Asi tak od chvíle, kdy mi narostla prsa a moje tělo prohlásilo, že panenky jdou stranou a od teď nás zajímají kluci. Ale to jsem samozřejmě nehodlala přiznat. Ještě štěstí, že je Travis typicky natvrdlý, a když se mu něco neřekne narovinu, tak to nikdy neuhádne. Musela jsem u něj úplně vzdát holčičí taktiku, kdy předstírám, že mi nic není a nic se neděje, a doufám, že mu to docvakne a přeloží si to jako *něco jsi provedl, je čas se začít plazit*. Prostě mu narovinu řeknu, že třeba zapomněl na moje narozeniny, a jestli mi to okamžitě nevyhradí, tak mu uříznu ukazováčky. To funguje.

„Půl roku... jo, tak nějak,“ zalhala jsem.

„Takže mu to řekneš?“

„Ne. A ty mi tady teď svatosvatě slíbíš, že si to necháš pro sebe. Neohrozím naše přátelství jen proto, že se mi plaší hormon. Vyrostu z toho.“

Teď přišla se skeptickým výrazem řada na ni, ale letmé mrknutí na hodinky jí záhy prozradilo, že jestli chce být včas v práci, nestihne se o tom se mnou pohádat. „Jak myslíš.“

Jeden přísný pohled si ale neodpustila.

„Tak já běžím, zlato, užijte si to.“ Poslala mi vzdušnou pusou a za chvíli se za ní zaklaply dveře.

Vzala jsem si z lednice vodu a zamířila zpátky do svého pokoje, abych se mohla chvíli utápět ve své trapnosti. Zamilovat se do nejlepšího kámoše je prostě tisíc let staré klišé a na takové věci jsem já očividně expert! V minulém životě jsem musela zabít hodně koťátek, jinak by mi karma nedělala takové naschvály. Čeká mě další večer, kdy se budu snažit být normální a nechtěně se mu nevyznat. Jsem si totiž sto procentně jistá, že když se na mě Travis podívá, vidí Mei, která je pro každou špatnost, Mei se skříní plnou příliš velkých mikin, Mei, se kterou by nechtěl chodit celou střední a pak s ní strávit zbytek života, postavit dům, zasadit strom a nadělat spoustu roztomilých dětiček...

„Jsem trapná, jsem trapná, jsem trapná,“ odříkala jsem si nahlas v rytmu stoupání po posledních třech schodech k mým dveřím, které jsem vztekle rozrazila a se stejnou vervou zase zabouchla.

Když jsem otevřela lahev vody, abych se konečně napila a trochu se uklidnila, pohled mi zabloudil na okno protějšího domu, na kterém byl vylepený nový vzkaz od Liama: *Jsi trapná!* Karma! Přisahám, že už nebudu vraždit koťátka, jen když se se mnou vesmír spojí a trochu mi tady píchne.

Chtěla jsem zatáhnout závěsy, abych toho idiota neměla na očích, ale zrovna se podíval mým směrem a s posměšným úšklebkem si začal ťukat na tričko. Sklouzla jsem pohledem dolů a zjistila, že jsem nejspíš prohrála bitvu s boloňskou omáčkou, kterou jsem měla k obědu. Na hrudníku mi zářil velký oranžový flek. Děkuju ti, vesmíre, že si toho musel všimnout zrovna on! To mi to nemohla máma říct? Teď jsme se spolu bavily v kuchyni! Když jsem ho chtěla zpraždit pohledem a nonšalantně odejít od okna, výmluvně ukázal na papír nalepený na skle – snad abych ho náhodou nepřehlédla. Děťinsky jsem na něj vyplázla jazyk a zatáhla závěsy. Večer buď s Travisem vymyslíme nový vzkaz na moje okno jako odvetu, nebo vytáhnu nějaký starší kousek. Co třeba ten ze

druhé třídy, na kterém je pastelkami namalovaný hlavonožec s šípem v hlavě a pod ním nápis *Smrdiš!?* Byla jsem očividně hodně morbidní dítě, ale když máte léta okno přímo naproti svému úhlavnímu nepříteli, začnou vás už v útlém věku napadat nejrůznější ošklivosti.

Ušpiněné tričko jsem si přetáhla přes hlavu, hodila ho do kouta a šla před otevřenou skříň vymyslet, v čem budu dnes vypadat skvěle, aniž bych se moc snažila. Možná bych měla vyházet všechny ty mikiny a vzít si na sebe něco, v čem budu aspoň trochu připomínat holku. Třeba by Travis prozřel a pozval mě na rande.

Tak určitě! Co si to namlouvám? Tomu by to nedošlo, ani kdybych se dnes u filmu cpala popcornem ve spodním prádle a popadané kousky lovila ve výstřihu. Místo: *Wow! Ty jsi fakt kus!* by pravděpodobně řekl něco ve stylu: *Necpi se tolik a nech mi něco.*

Já to vzdávám! Z věšáku jsem sundala relativně čisté tričko *Stranger Things* a šla si do kuchyně dělat úkoly. V pokoji jsem na to teď měla moc tmu, a kdybych měla kvůli fyzice roztáhnout závěsy a při každém zvednutí hlavy si pohledem z okna připomenout, jak jsem trapná, brzy bych si dobrovolně rozbila hlavu o hranu stolu. Navíc rozsvítit lampičku by znamenalo Liamovi přiznat, že tohle kolo vyhrál.

2

Ty hnusnej, odpornej, smradlavej, malej švábe!

„Musíme vymyslet nový vzkaz do okna,“ řekla jsem Travisovi místo pozdravu, když na minutu přesně dorazil na dnešní movie night.

„Nějaká odvěta?“

„Prý jsem trapná!“

„To není vůbec kreativní! Už mu asi dochází nápady, ubožákovi.“

Pustila jsem ho dovnitř a ustoupila, aby svůj metr devadesát pět nějak nasoukal do dveří. Byl by z něj nejlepší basketbalista ve škole, jen kdyby alespoň trochu uměl sladit to, co vymyslí jeho hlava, a to, co následně udělají jeho končetiny. Když dojde na sport, Travis je samá ruka, samá noha. Přece jen má ale ta jeho nemotornost nějaké výhody – netrčí celé dny na trénincích a může se věnovat mně.

V očekávání jsem jeho směrem nastavila dlaň a čekala. Podíval se na ni, pak na mě, pak pomalu zpátky na ni, a když tam ještě pořád byla nachystaná, vzdychl a začal si sundavat mikinu, kterou mi slíbil. Lehce si tím nadzvedl tričko a mně zrudly tváře.

„Je ti něco?“ zeptal se, když si toho všimnul.

„To nic, jen trochu vedro,“ zamumlala jsem a dívala se všude jinde, jen ne na něj. Ačkoli jsem fakt mizerný lhář, Travis

ani nemrkl a lehce pokýval hlavou, že chápe. Je neuvěřitelné, jak se s takovou dávkou ignorantství mohl dožít sedmnácti. Kdyby mu hořela střecha nad hlavou a já ho ujistila, že to za chvíli samo přejde, uvelebil by se pohodlně na gauči a odvrátil zrak od televize až ve chvíli, kdy by mu začaly doutnat ponožky.

„Tak pojďme na to, ať mám to muzikálové utrpení brzy za sebou.“ Vykročil z chodby do obývacího pokoje, po cestě skopl tenisový míček a svalil se na svou stranu gauče – stranu, která kvůli jeho výšce zabírala asi čtyři pětiny místa k sezení. Když si všiml, že zbylá pětina zůstala prázdná, ohlédl se zpátky do chodby a zjistil, že stojím pořád na místě s nataženou rukou. Tohle mu naštěstí došlo rychleji, takže jsem nemusela čekat dlouho. Ze zadní kapsy vytáhl trochu polámanou čokoládu a položil mi ji do dlaně.

„Dík.“ Mrkla jsem na něj a hned ji začala rozbalovat.

„Popcorn máme?“

„Popcorn bude až za odměnu. Nejdřív pomsta, pak zábava.“ Usmála jsem se na něj s pusou plnou čokolády a sledovala, jak bez námitek míří ke schodům.

Travis je ten nejlepší kámoš na světě. Kdybych mu řekla, ať skočí z okna, zeptal by se, z jakého patra.

„Jdeš? Nebo to je celé na mně?“ utrousil přes rameno a bez čekání na odpověď zamířil k mému pokoji. Hodila jsem na sebe jeho mikinu, nenápadně se zhluboka nadechla jeho vůně a vyrazila za ním. Musela jsem protočit oči sama nad sebou za to, co jsem právě provedla. *Jsem trapná, jsem trapná, jsem trapná.* Na třetím schodu jsem si vynadala a slíbila, že se budu ovládat. Když jsem prošla dveřmi, už byl usazený na posteli, ze které shodil pár polštářů, aby měl místo, a zamyšleně okusoval fixu. A to mám prosím největší postel v domě, ovšem Travisovi je i přesto malá.

„Nic mě nenapadá! Nechceš vytáhnout nějaký starší kousek ze sbírky?“

„Už jsem přemýšlela o smraďochovi s prostřelenou hlavou,“ ušklíbla jsem se a sedla si vedle něj. Šlo z něj teplo a strašně dobře voněl. Bylo to mnohem intenzivnější než jeho mikina a mně se z toho maličko točila hlava a tváře mi rudly pořád víc.

„Nechceš si tu mikinu radši sundat? Uvaříš se tu.“ On je tak roztomile nevšímavý, až to bolí.

„Soustřeď se na pomstu a neřeš můj tepelný komfort.“ A odvést jeho pozornost je tak snadné. To bych si mohla dovolit mu i nenápadně prohrábnout vlasy a on by si pravděpodobně myslel, že mu do nich něco spadlo a já jen pomáhám. Ale slíbila jsem si, že se budu ovládat.

„Hm, jinou verzi smraďocha jsme měli před pár týdny, to bude chtít něco nového.“

„Co takhle *Žárlím na všechny, kteří tě nikdy nepotkali?*“

Travis zavrtěl hlavou a trochu nevěřičně se na mě podíval. „Ale no tak! Nejsi dnes ve formě, nebo co? Tohle je strašná slabota. Trochu se ukaž, Voldemorte!“ Dloubl do mě loktem a já musela uznat, že to byl hodně chabý pokus.

„Už to mám, dej mi to.“ Vytrhla jsem mu fixu z pusy – fuj – a velkými černými písmeny napsala: *Ty hnusnej, odpornej, smradlavej, malej švábe!* Samolibě jsem se usmála a prohlížela si své veledílo. Jsem geniální!

„Není to špatné, ale tak pyšná na sebe zase být nemusíš.“

S hrůzou jsem se na něj podívala, a kdybych byla kreslená postavička, vyskočily by mi oči z důlků a začaly se nepřirozeně natahovat.

„Tys to nepoznal?“ Teď pro změnu trochu zrudnul Travis a nervózně si prohrábl vlasy.

„Měl bych?“

No to snad není pravda.

„Travisi! To je z Harryho Pottera a ty ses právě odsoudil k filmovému maratonu všech osmi dílů.“

„OK.“

„Ty se nebudeš hádat?“ To mě překvapilo snad ještě víc než to, že nepozná Harryho Pottera, i když jsme se na něj dívali asi milionkrát. Pravda, on trochu z donucení, a taky jsem ho podezírala, že většinu času prospal.

„Kolik se známe let?“

„To je chyták?“

„Ne, měla jsi prostě říct, že hodně. A já bych ti na to řekl, že právě proto vím, že nemá smysl ti odporovat, protože už je to jasná věc. Jen bych plýtval dechem.“

Už jsem říkala, že je Travis ten nejlepší kámoš na světě?

„Ale jestli jsem to nepochopil já, tak on to stoprocentně nedá.“

Nechci Travisovi křivdit, ale Liamovi to určitě dojde. Má dvě mladší ségry a jedna z nich je Harrym Potterem posedlá tisíckrát víc než já. Minulé Vánoce ho dokonce donutila, aby si v pokoji vyvěsil plakát Draca Malfoye, který mu dala pod stromeček. Myslím, že souhlasil jen díky tomu, že je Malfoy stejný smrtijed jako on. (Pro pořádek, Draco je jedna z nejlepších postav, ale je třeba si přiznat, že až ke konci přestane být takový fracek.)

„Pro jednu budeme doufat, že není debil a třeba si to vygooglí.“ To už jsem se zvedala z postele, na chvíli zalitovala ztráty Travisovy blízkosti a zamířila k oknu vyvěsit své nejnovější dílo. Naproti bylo zhasnuto, takže si bohužel nebudu moci hned vychutnat, jak legendární urážku jsem vymyslela. Aspoň jsem si představila jeho obličej ve chvíli, kdy si uvědomí mé vítězství a profesorka McGonagallová v mé hlavě zvolá: *Deset bodů pro Nebelvír za důvtip slečny Bradleyové*. Sama pro sebe jsem si zatleskala, za odměnu si hodila další čtvereček čokolády do pusy a obrátila se na Trávise, který neměl ani páru o tom, jaké divadlo se právě odehrálo v mé mysli.

„Čas na zpívajícího Wolverina!“ zvolala jsem přehnaně ve-sele a nahlas a schody dolů brala po dvou.

Když Travis chvíli před desátou odešel, nachystala jsem mámě ještě sendvič, aby si ho mohla sníst, až dorazí z práce, a šla si konečně lehnout. Liam měl rozsvíceno a na okně byl přilepený nový vzkaz: *Kdyby lidské mozky byly ze zlata, byla bys ještě větší chudák než Weasley.*

Do háje! Tahle urážka je z knížky, zatímco ta moje byla z filmu, a to znamená 1:0 pro něj. A taková to byla hezká neděle.

3

Krize na klučičích záchodcích

Mei

Mávám na tebe přes ulici, a ty nic! 🤔

Mei

Copak ti hrálo v těch sluchátkách?

Travis

Ladies and gents, this is the moment you've waited for... 🎵

Mei

Já jsem to věděla! 🤔

Mei

Příznej, že to bylo boží

Travis

V rámci zachování mužnosti...

Travis

Mei

Takže koukneme znovu? 🤔

Travis

Ale nesmí se to prokecnout

Travis

Bych byl společensky vyřízený

Mei

Ach, všechna ta tajemství, která dlí v mé hlavě...

Mei

Pamatuješ si na spodáry paní Priesleyové?

Travis

Mám to ale štěstí, že se nejlepší kámoši nevydírají, že?

Mei

Mei

Mlčím jako hrob 🤫

Mei

... pokud tvoje mikina přestane být půjčená a začne být má 🤪

Travis

Ne!

Mei

Ale mně sluší víc než tobě!

Travis

Někdy si říkám, proč jsme my dva vlastně kamarádi

Mei

Protože jsem úžasná a protiklady se přitahují 🤪

Včerejší večer s Travisem byl na jednu stranu skvělý a na druhou nervy drásající. *Showmanovi* propadl už po úvodním čísle, což by mě nenapadlo ani v těch nejdivočejších snech, a zbytek filmu jsme strávili tím, že já jsem mu přezpívala všechny písničky a on mi za každou trefenou notu, a nebylo jich mnoho, předal virtuální Grammy za celoživotní přínos světové hudební scéně. Nikdo z nás taktně nezmínil to, co jsme si oba mysleli: že mým největším přínosem hudební scéně by bylo, kdybych mlčela.

Když se zrovna nezpívalo, až příliš jsem si všímala toho, že vedle mě sedí opravdu blízko, a taky toho, že pokud ze sebe nedělám idiota během svých muzikálových vystoupení, tak jsem mu úplně ukradená.

Ještě chvíli jsem hleděla na displej mobilu, jestli se neobjeví další zpráva, ale za minutu mělo zvonit na první hodinu,

tak jsem nakonec hodila telefon do skříňky a utíkala do třídy. Nehodlala jsem riskovat, že mi ho zase zabaví, takže jsem ho celý den kromě obědové pauzy měla mimo dosah, aby mě nelákalo pořád kontrolovat zprávy. Spousta lidí to prostě riskne, včetně Avy, která se mnou sedává v lavici. Myslím, že zrovna ona by si radši ukousla ruku v loktu, než by se od svého mobilu vzdálila na víc než metr.

Když se rozřinčel zvonek, dala jsem se do běhu a do lavice zapadla asi tak milisekundu před tím, než dorazila naše fyzikářka.

„Tak tys to nakonec stihla,“ oznámila mi Ava zklamaně.

„Taky tě ráda vidím,“ utrousila jsem trochu kousavě a potíchu si vytahovala věci z tašky, aby mě profesorka Curtisová nenačapala, že je chystám na poslední chvíli.

„Měla jsem pro tebe vymyšlenou úžasnou výmluvu, která zahrnovala obrovskou tamponovou krizi na klučičích záchodcích ve třetím patře.“

„Klučičích záchodcích? Proboha, Avo, nechtěla bych bydlet v tvojí hlavě.“

„Dámy, máte na srdci něco důležitého, co byste chtěly sdělit třídě?“ vyrušila nás Curtisová a mířila naším směrem fixou na tabuli.

Ava se v mžiku zvedla a začala všem oznamovat, že jsme právě probíraly tampony, ale než se dostala k té části, ve které figuruju já a klučičí záchodky, stáhla jsem ji zpátky na židli a nervózně všem oznámila, že se vůbec nic neděje a už se těšíme na skvělou přednášku o teorii relativity.

„Ty jsi fakt neskutečná!“ zasyčela jsem na ni. Nato mě Ava jen zatahala za cop a pokrčila rameny, jako že jsem něco takového od ní přece měla čekat a ať nejsem pořád tak upjatá. Co ta holka dokáže vymyslet, a hlavně udělat, je neuvěřitelné. My dvě jsme nemohly být rozdílnější – Ava byla odvážná a drzá, zatímco já jsem se snažila být co nejvíc nenápadná. Paradoxem je, že zrovna ona – ta, která chce být vidět – má

jeden z těch totálně nezapamatovatelných obličejů, takže když ztropí nějakou scénu, ve které nešťastnou náhodou figuruju i já, všechna pozornost padne na mě. Moc dobře to ví, a tak jí vůbec nedělá problém postavit se před celou třídu a začít s šílenou tamponovou historkou. Nikdo si ji s ní později nespojí.

Otevřela jsem učebnici a snažila se marně ignorovat ruch na Avině straně lavice. Ve chvíli, kdy se učitelka obrátila zády ke třídě, začala škrábat psaníčka a posílat je někam dozadu. Seděly jsme zhruba uprostřed třídy, a tak jsem doufala, že si toho Curtisová nevšimne, protože bych to nakonec určitě schytala já. Podařilo se mi si jí nevšímat zhruba prvních deset minut, ale házela na mě tak významné pohledy, že mi nemohlo nedojít, o co jí jde.

„Tak jo, řekni mi, co tu provádíš,“ zašeptala jsem, jak nejtíši jsem dovedla.

„Už jsem myslela, že se nikdy nezeptáš!“

Moje následné zakoulení očima přešla, jako by se nic nestalo.

„Právě jsem pozvala Thomase Blytha na táborák a on řekl ano,“ sdělila mi příliš nahlas a pak potichu dodala: „Pokud si tedy bude zítra pamatovat, kdo ho pozval.“

Musela jsem do ní trochu vrazit, aby ji náhodou nenapadlo to rozebírat ještě víc dopodrobna.

„Au!“

„Buď zticha, nehodlám tu trčet po škole.“

„Promiň, no...“

S kývnutím, které potvrzovalo, že jí odpouštím, jsem se opět soustředila na Einsteina, ale Ava očividně ještě neskončila, protože se ke mně naklonila, zaryla mi nehty do ramene, abych jí neucukla, a oznámila mi, že má doprovod i pro mě. Protože ji znám, bála jsem se zeptat, kdo to je, ale ona na nějaké otázky ani nečekala a prozradila mi, že by se mnou mohl jít Peter.

„Tak to teda ne, nehodlám celý večer poslouchat všechny detaily o jeho úžasném autě a o tom, co nového mu tatínek zase koupil. A vůbec, já půjdu s Travisem,“ oznámila jsem jí a považovala celou záležitost za uzavřenou. Ve fyzice jsem se už definitivně ztratila a začala hypnotizovat hodiny, které jsem silou vůle chtěla dotlačit o dvacet minut dál směrem k přestávce.

„Já jsem myslela, že Travis jde s tou novou z béčka,“ rýpla si a začala předstírat, že rozumí všemu, co se za poslední půlhodinu objevilo na tabuli.

Travis jde s někým jiným? Tak on mě nechá, ať si myslím, že jsme domluvení, a místo toho pozve nějakou holku z béčka? Snažila jsem se vzpomenout si, jestli jsme se o tom bavili narovinu, nebo jsem s tím tak nějak automaticky počítala. Možná jsem mu to neřekla dostatečně jasně a jemu to pak samozřejmě nedošlo. Začínala jsem pěníť a křečovitě svírat tužku. Jenomže vztek mi nevydržel moc dlouho a místo toho mi to začalo být líto. Tenhle pocit se mi ani trochu nezamlouval. Vždycky jsem si dělala legraci z holek, jejichž život nemá bez kluků smysl, a teď tady vnitřně fňukám nad tím, že se mi nedostává té správné pozornosti. Ale představa, že se budu celý večer dívat na to, jak se po něm plazí nějaká koza, která je mu ve skutečnosti úplně ukradená, byla nesnesitelnější než cokoli jiného. Když jde Travis s někým jiným, tak já bych klidně mohla jít s Peterem. Trochu se mi z toho zvedal žaludek a bylo mi jasné, že to bude fakt peklo, ale aspoň si nebudu připadat trapně. Poslední dobou jsem se cítila trapně až příliš často a pomalu mě to přestávalo bavit. Rozhodla jsem se, že to dneškem končí. Na obědě zaměřím do té části jídelny, kde obyčejně sedává Peter s bandou fotbalistů, a uvidím, jestli si mě všimne a pozve mě ke stolu. Pokud ano, je to jasné znamení, že ho mám pozvat na táborák.

Teď, když jsem měla plán, mohla jsem se aspoň na chvíli zase soustředit na fyziku.

Proč nesedět vedle největšího kretěna ve škole

Travis

Ty jsi dnes seděla na obědě s Peterem?

Mei

Jo, pozval mě ke stolu

Travis

Proč?

Mei

Proč ne?

Travis

Protože je to nafoukaný vůl? 🙄

Mei

Nafoukaný vůl, co se mnou půjde na táborák

Travis

Tys ho pozvala? 🤔

Travis

Proč proč proč proč???

Mei

Protože tam nechci jít letos sama, nejsem patetická chuděrka

Travis

Lepší být chuděrka, než jít s tím imbecilem

Mei

Víš co, jdi někam!

Mei

Ty máš na každém prstu deset holek, tak si můžeš vybírat

Mei

Já nemůžu jít s klukem, co se mi líbí, tak jdu s Peterem

Mei

Jsem čekala, že to jako můj nejlepší kámoš pochopíš 😞

Mei

Protože já už tobě a nějaké nahodilé Barbie třetí kolo u vozu dělat nebudu

Travis

Tobě se někdo líbí? 😏

Mei

A tobě do toho od teď už nic není

Travis

No tak to teda je

Travis

Kdo je to?

Travis

A jak dlouho už jsi do něj zabouchnutá?

Travis

Jestli je to nějaký kretén, tak ho rozbiju o skříňku

Mei

Chtěla bych tě vidět, jak to zkusíš 😏

Travis

Já to věděl, určitě je to někdo, koho bych nikdy neschválil

Mei

Naštěstí je mi nějaký tvůj souhlas úplně fuk!

Travis

Neblázni!

Travis

Jestli půjdeš s Peterem, tak já zas nemůžu pozvat holku, co se líbí mně

Travis

A budeš muset snášet nějakou nahodilou Barbie

Travis

Protože to si piš, že se na vás dva nalepíme jak mor a nepustíme tě z očí 🙄

Mei

Tobě se každý týden líbí nová holka, už v tom ztrácím přehled

Mei

Která je to teď? Natalie? June? Ta nová z béčka?

Travis

Tohle si o mně myslíš?

Travis

Dík moc, fakt jo

Mei

Promiň, to už bylo přes čáru

Mei

A proč bys vlastně nemohl pozvat tu, co se ti líbí?

Travis

To neřeš

Mei

Aha, tak jak chceš

Mei

Možná bude lepší, když tuhle debatu uzavřeme

Mei

Já půjdu s Peterem, tak se s tím nějak smíř

Travis

To asi nedokážu

Mei

Škoda...

Travis

Mei!

Travis

Mei?

Ne, už mu neodepíšu! Travis mě tak rozčiluje, že mi z toho snad vybuchne hlava. Musela jsem si to vybit na skříňce, do které jsem vši vervou švihla mobil. Ten se odrazil od zadní stěny a dopadl do týdny navrstveného nepořádku na dně. Strachy jsem sebou cukla a zkontrolovala, jestli jsem ho nerozbila.

Ne, je v pohodě, můžu se klidně vztekat dál.

Práskla jsem dvířky, a ještě do nich pro jistotu kopl jako malé nafrněné děcko. Samozřejmě to vůbec ničemu nepomohlo a skříňka se zase pomalu otevřela, jako by se mi za ten hysterický výstup chtěla vysmát. Tak jsem si aspoň užila pořádně frustrované zamručení a připomněla si, proč vlastně zuřím: Travisovi se někdo líbí! Doteď ty svoje holky moc neřešil, prostě si s někým vyšel a za chvíli se zaměřil někam jinam. Ale co když je to teď vážné? Co když doopravdy začne s někým chodit? A proč to, že jdu na táborák s Petrem, ovlivňuje, koho může a nemůže pozvat? Jsem tou holkou, která se mu líbí, já?

Tak určitě! Tenhle nesmysl jsem zadusila hluboko v sobě, beztak se mi hlavou mihnul spíš jako zbožné přání. Kdybyste vedle sebe postavili všechny holky, se kterými Travis kdy něco měl, nedalo by se popřít, že jsou pravým opakem mě. Fotku téhle skupinky na jedné straně místnosti a mě na té druhé by klidně mohli dát do slovníku jako příklad ke slovu *protiklad*.

Bylo to příliš matoucí, myšlenky mi v hlavě vířily jako splašené a nedokázala jsem si v nich udělat pořádek, na to jsem byla až moc rozrušená a nesoustředěná. Když jsem se otočila, že zamířím do třídy, uviděla jsem na druhé straně chodby Travise, který si to ke mně rázoval rychlým krokem. *Tak na to zapomeň, my dva jsme spolu skončili.* Otočila jsem se na podpatku a poklusem zamířila opačným směrem. Travis prodloužil krok a já jsem tím pádem musela začít utíkat. Když jsem dorazila na výtvarku, rychle jsem se snažila vymyslet taktiku, jak mu zabránit se mnou mluvit, než začne zvonit.